O LUME CARE SE APĂRĂ

Anglia suferă pentru fotbalul său. Se acuză cu violență grelele lovituri primite de cei mai dragi apărători ai tradiției și spiritului de luptă ; se aruncă cu noroi în **Ramsey,** stadioanele devin din ce în ce mai puțin pline, cîntecele suporterilor nu mai poartă spre victorie pe mîndrii jucători ai Albionului.

Prima forță a soccerului european după victoria din Cupa Lumii din 1966, fotbalul englez cade victima propriei sale tendințe, unui conservatorism exprimat în mod exagerat de politica lui **Ramsey.** De altfel, criza este în principal **a echipai naționale** pentru că la nivelul cluburilor, acest fotbal, avînd puternice baze de masă, continuă să domine prin seriozitatea și soliditatea sa.

Insuccesele echipei naționale, neliniștea suporterilor, tulburata viață actuală a acestei lumi care este fotbalul englez, presupun schimbări, reactualizări, experimente... Între altele, se vorbește și de **utilizarea de jucători străini,** ca în Franța, R.F.G., Italia, Belgia, Olanda.

În Anglia problema angajării fotbaliștilor străini (în această categorie nu sînt incluși jucătorii din țările Commonwealth-ului ; de exemplu : atacanții **Ade Coker** și **Clyde Best** de la West-Ham U.) este îngreunată de regulile F.A. (Fotball Association) ; acestea prevăd că pentru a obține calificarea de jucător profesionist, un jucător din afara Commonwealth-ului, trebuie **să trăiască cel puțin doi ani în Marea Britanie.** În fața obținerii calificării din partea F.A. se mai ridică un obstacol numit **„permisul de lucru"**, fără de care transferul nu este posibil. În istoria fotbalului englez este cunoscut un astfel de caz ; este cazul celui care a îndoliat anul trecut lumea fotbalului : **Rudi Hiden.** Celebrul portar al naționalei Austriei și al lui Wiener Sportklub a ratat în 1930 transferarea la Arsenal, neobținînd acest „permis de lucru".

Și totuși, în „Football League Championship" există doi jucători străini : sud-africanul **Derek Smethurst,** actualmente la Millwall (în liga a II-a). El a activat timp de doi ani la Londra, la Chelsea, ca amator, devenind apoi profesionist. Exemplul său nu pare însă a fi unul capabil de a fi repetat de marile vedete europene doritoare de a evolua pe „Old Trafford", „Anfield Road" sau „Highbury". Al doilea jucător străin este internaționalul danez **Ben Arentoft.** El a devenit direct profesionist în liga engleză, la Newcastle, grație celor două sezoane petrecute în Scoția, la Morton. Actualmente el activează la pretendenta la liga a II-a, Blackburn Rovers una din gloriile trecute (campioană în 1911—12 și 1913—1914 ; cîștigătoarea Cupei Angliei în 1884, 1885, 1886, 1890, 1891, 1928).

Cazul danezului **Arentoft** ne-ar face să credem că fotbalul scoțian ar putea constitui o filieră pentru cluburile engleze, în tentativa lor de a-și asigura serviciile marilor vedete europene. **„The Scotish F.A." nu ridică nici o îngrădire jucătorilor străini de a activa în ligă.** Este cazul extremei stînga suedeze **Person** (participant la „El Mundial"), plînă în 1970, la Rangers ; al fundașului danez **Henning Boel** (de 13 ori internațional) care activează la Aberdeen și al lui **Zoltan Varga** care a venit tot la Aberdeen în 1972 și care, după toate probabilitățile, va activa în continuare la Ajax.

Dar în timp ce echipele engleze își permit transferuri la sume foarte mari, cluburile nordului nu au mijloacele financiare care să asigure achiziții senzaționale. Celtic are ca record de achiziție suma de 60 000 lire (în ianuarie 1973 pentru **Alistair Hunter,** portarul actual al naționalei scoțiene, venit de la Kilmarnock F.C.) ; Aberdeen își are recordul de 55 000 lire pentru **Steve Murray,** venit de la Dundee (și care joacă acum la Celtic) Recordul scoțian aparține lui Rangers care a cumpărat pe **Colin Stein** (acum în prima ligă engleză la Coventry F.C.) de la Hibernian pentru 100 000 lire.

Situația rămîne încă nelămurită. Oricum **importul de jucători de către cluburile engleze nu prezintă nici o garanție de progres.** Experiența altor țări o probează.

Cluburile profesioniste importatoare au fost, în general, mulțumite de acest experiment ; au avut drumul cel mai scurt pentru atingerea vîrfului. Dar drumul cel mai scurt nu înseamnă și drumul cel mai bun. Italia, de exemplu, a cunoscut succese la nivel de club, dar a fost puternic distrusă de insuccesele campaniilor mondiale 1962, 1966. Ceea ce a fost Italia anilor 1960—1966 este acum Franța, care, în epoca de glorie a lui **Paul Nicolas** (1958—60) interzicea folosirea străinilor.

Conjunctura actuală a fotbalului englez, necesitatea unor schimbări, experimente, ar putea constitui un teren favorabil aplicării tristelor experiențe ale fotbalului italian, francez sau belgian (să ne amintim de imposibilitatea alcătuirii unei linii de atac în care s-a găsit selecționerul **Goethals**).

Unele voci cer și **importul unor antrenori din afara insulei britanice.** Acest lucru este amintit și de internaționalul **Alan Ball** în cronica sa săptămînală din magazinul „Shoot" — cel pe care-i citează în prim plan fiind **Helmuth Schön** și **Ștefan Covaci.**

Astăzi Anglia trebuie neapărat să probeze în fața întregii lumi fotbalistice, dar mai ales în fața propriilor săi suporteri, că actuala criză nu este una de esență, ci numai una de rezultate. Utilizarea soluției jucătorilor străini nu ar face decît să dăuneze fotbalului englez, să pună în pericol tradiția spiritului său de luptă onestă, spun numeroși comentatori.

Dar aici va interveni, poate, însăși legea unei istorii puternice, ciădită cu siguranță tradiției și cu respectul celui care iubește propria sa creație...

DAN CRISTEA

● Comentarii pe marginea discuțiilor privind „importul" de jucători în Anglia

„BULDOGUL" A REAPĂRUT

Carnet extern

Anglia fotbalistică a trăit evenimentul cu emoție. Și, știm bine, nu se emoționează prea ușor insularii! Dar povestea tristă — sfîrșită cu bine — a lui **Terry Cooper,** fundașul lui Leeds, nu se poate să nu te impresioneze. Cu aproape doi ani în urmă, acest admirabil atlet, considerat unul dintre cei mai buni fundași ai lumii pe postul lui, apărător și atacant în egală măsură, un om de luptă prin excelență, dar aruncînd în arenă nu armele durității ci pe acelea ale tehnicii și rapidității, a suferit o dublă fractură într-un joc de campionat. Tratamentul clasic aplicat, normala desfășurare a lucrurilor mai departe, scoaterea ghipsului, reeducarea piciorului accidentat, primele antrenamente ușoare... Totul se desfășura neașteptat de repede. S-a trecut la antrenamentele obișnuite. Cînd, la unul dintre ultimele dinaintea reintrării, piciorul cedează — recidivă de dublă fractură. Iarăși piciorul în ghips, zile de așteptare. Cînd se prezintă pentru controlul medical și scoaterea bandajului nesuferit, medicii constată că operația de refacere a osului accidentat nu reușise; i se frînge osul și i se pune iarăși ghipsul. Se vorbea de imposibila revenire a lui Cooper pe teren.

„Nu am văzut fotbal în toate aceste luni. Nu numai din tribună, dar nici la televizor. Sufeream îngrozitor. În zilele de meci, cînd mă uitam cum lumea se grăbește spre stadion îmi venea să înebunesc. Mă închideam în camera mea, nu doream să văd pe nimeni, să aud pe cineva...," mărturisea tînărul jucător unui reporter în zilele convalescenței. Au venit și primele mișcări ale piciorului etiberat, pentru a treia oară, din strînsoarea ghipsului. Apoi antrenamentele. **Don Revie,** managerul lui Leeds, s-a îngrijit ca totul să se desfășoare în cel mai strict secret. Nu s-a știut, decît după meci, că va intra în formația de rezerve. Și, cine ar fi bănuit, că numai după o singură întîlnire oficială, va intra în marea formație a liderului? Fiindcă nici de data asta nu s-a spus nimic. Cînd a intrat pe Elland Road, aplauzele și ovațiile erau duble! Mulțimea îl saluta pe tînărul atlet, saluta mai cu seamă marele lui curaj, credința lui în propria victorie. Cum a jucat **Cooper?** Ca și cum n-ar fi lipsit nici măcar un meci din echipă. **„E absolut la fel în toate privințele — ca în ziua accidentului"** spunea **Bremner,** căpitanul de la Leeds, după joc. **„E fantastic cît de perfect s-a refăcut!".** „Buldogul", cum i se spune lui **Cooper** pentru dîrzenia cu care joacă, a reapărut. A pierdut doi ani dar va lupta să-i recîștige, cum spunea.

Povestea lui trebuie să fie îndemn pentru toți care se pot întîlni cu asemenea nenorociri. Am înșirat-o, pe cîteva rînduri, mai cu seamă pentru ei.

Eftimie IONESCU

YAZALDE - GOLGETERUL EUROPEI

Profil

Cel mai productiv atacant al Europei în clipa de față nu este, după cum s-ar crede, **Gerd Müller, Eusebio, Skoblar** sau **Jekov,** ci atacantul echipei Sporting Lisabona, argentinianul HECTOR YAZALDE.

Cine este acest jucător care în 18 etape de campionat a înscris 29 de goluri ?

Și-a început cariera de fotbalist la clubul Independiente din Buenos Aires, unde, cu cîțiva ani în urmă, lua locul faimosului **Artime** în linia ofensivă a echipei din capitala Argentinei. A reușit să înlocuiască pe **Artime** cu deplin succes și, la 19 ani, se afla în fruntea clasamentului golgeterilor. Puțin mai tîrziu și-a făcut debutul în echipa reprezentativă a Argentinei unde, de asemenea, a avut o comportare meritorie.

Europa l-a cunoscut pentru prima dată cu patru ani în urmă, cu prilejul meciului dintre Bayern München și echipa Argentinei. Spectatorii prezenți la meci au constatat cu surprindere că tînărul **Yazalde,** complet necunoscut pe vechiul continent, nu-și făcea nici un fel de probleme cu redutabila linie de fund a formației din München. La scurt timp după aceea, ca atîția alții dinaintea lui și după el, a părăsit Argentina mutîndu-se în Europa, mai precis în Portugalia, unde a semnat pentru Sporting Lisabona. Prin această achiziție, formația lusitană căuta să întrerupă hegemonia veșnicei sale rivale, Benfica.

În primul meci de campionat disputat pe pămîntul Europei, a înscris două goluri, dar mai tîrziu productivitatea sa a scăzut. Datorită însă tehnicii sale excepționale avea mulți admiratori în Portugalia, însă ca realizator rămînea mereu în umbră. Motivul invocat de el : stilul diferit în concepția fotbalistică și forma slabă a coechipierilor.

Timp de trei ediții ale campionatului portughez, **Yazalde** a rămas același jucător tînăr, care excelase pe terenurile argentiniene, dar mereu în coada clasamentului golgeterilor. A venit însă și toamna anului 1973. Și iată-l, deodată, pe **Yazalde,** acum în vîrstă de 25 de ani, conducînd detașat în clasamentul golgeterilor campionatelor din țările europene.

Cu toate că pînă la terminarea competițiilor naționale mai este destul timp, „Gheata de aur" ediția 1974, în mod normal nu-i mai poate scăpa. Numai ceva neprevăzut sau o accidentare l-ar mai putea priva de a intra în posesia acestui trofeu.

La ora actuală și performanțele echipei Sporting Lisabona sînt mult mai bune decît în trecut, la aceasta contribuind în mare măsură și **Yazalde.** Oricum, dacă avem în vedere forma sa actuală nici nu trebuie să ne mirăm că actualul selecționer al reprezentativei Argentinei, **Vladislao Cap,** l-a trecut pe lista „posibililor" pentru actualul C.M.

Dar iată cum se prezintă clasamentul golgeterilor la ora actuală în campionatele europene : 1. **Yazalde** (Sporting) 29 goluri marcate în 18 etape ; 2. **Heynckes** (Borussia) 20 (21 etape) ; 3. **Berdoll** (Angers) 21 (24) ; 4. **Braun** (Metz) 20 (24) ; 5. **G. Müller** (Bayern) 19 (21) ; 6. **Van der Kuylen** (P.S.V.) 19 (20) ; 7. **Petkov** (Beroe) 18 (17) ; 8. **Bianchi** (Reims) 18 (24) ; 9. **Duda** (Setubal) 17 (18) ; 10. **Deans** (Celtic) 16 (21) ; 11. **Ford** (Hearts) 16 (21) ; 12. **Devilett** (Spora Luxemburg) 16 (16) ; 13. **Krankl** (Rapid Viena) 15 (17) ; 14. **Emmerich** (Klagenfurt) 15 (17) ; 15. **Bălan** (Universitatea Craiova) 15 (17).

Yazalde și soția sa, pe străzile Lisabonei

UN PARTIZAN AL JOCULUI TOTAL OFENSIV!

Cîteva observații ale antrenorului Borussiei Mönchengladbach

În anii din urmă, **Borussia Mönchengladbach** a devenit un nume obișnuit pentru lupta din fruntea clasamentelor campionatului vest-german. Una dintre „explicațiile" afirmării Borussiei stă în activitatea intensă, dominată de idei noi, îndrăznețe, desfășurată de antrenorul principal al său, **H. Weisweiller,** socotit unul dintre cei mai competenți, mai activi și de inițiativă tehnicieni ai fotbalului din R.F.G. Ideile lui **Weisweiller** s-au manifestat pe toate planurile, dar mai cu seamă ele au atras atenția prin promovarea unui fotbal de pronunțată orientare ofensivă. Autor a numeroase lucrări printre care aceea dedicată evoluției tactice fotbalistice, socotită una dintre cele mai complete și mai documentate din cîte s-au scris, lucrare obligatorie la examenul de antrenori din **R. F. Germania — Weisweiller a reușit** să transpună cu convingere și elocvență principiile sale în jocul **Borussiei.**

„Am ales această cale, a slujirii fotbalului de atac, spune Weisweiller, **deși, în zilele cînd mi-am alcătuit crezul tactic, ea era nu numai ignorată dar și condamnată. Nu uitați că lucrurile s-au petrecut cu cîțiva ani în urmă. Ideea mea care nu e nouă și nici pentru prima oară expusă, e aceea să marcăm un gol mai mult decît adversarul. În consecință, eu încurajez, stimulez, oblig chiar la construirea jocului de atac. Ar fi o naivitate să se înțeleagă că jucăm ofensiv de dragul ofensivei. Să nu credeți că, spre exemplu, fundașii mei, care au un rol pronunțat în acțiunile de atac, sînt chiar dezinteresați de ceea ce fac adversarii lor. Dar ne interesează să construim un joc în care să se vadă că vrem să ajungem — repede și des — la poarta din față noastră și să marcăm ; am fost totdeauna convins că, dacă asemenea intenții animă sincer ambele formații, nu se poate să nu se realizeze înaltul spectacol fotbalistic. Ultimul meci al nostru cu Bayern s-a terminat cu 4—3 pentru formația lui Latek. Vă mărturisesc deschis că a fost un eșec care nu m-a mîhnit de fel. Partida a și fost considerată, de altfel, ca una dintre cele mai frumoase ale campionatelor din ultimii zece ani. În treacăt fie spus, cu Müller în echipă scorul era 8—6 pentru noi"...**

Vorbind despre creșterea prețuirii pentru fotbalul de atac, despre reconsiderarea lui, **Weisweiller** socotește că aportul lui **Beckenbauer** în construirea unui nou profil al jucătorului — libero s-a arătat determinant. **„Beckenbauer a eliberat pur și simplu pe toți colegii lui de post de niște paralizante, conformiste și inutile dogme, care îi țintuiau drept jucători ai apărării cu orice preț".** Solicitat să stabilească rolul lui **Netzer** în construirea tacticii lui **Borussia,** antrenorul **Weisweiller** declară : **„Ca în orice nouă croială, pornești de la oamenii pe care îi ai. Netzer a fost un pion al acestei construcții ; el a dat alte dimensiuni rolului conducătorului de joc și ca viteză a acțiunilor și ca perpendicularitate a lor și ca frecvență a tentativelor de a pătrunde în careul advers. Am o mare mulțumire însă să spun că plecarea lui nu a distrus sistemul nostru. Toate echipele clubului joacă pînă la cele mai mici amănunte, sistemul nostru și tînărul Weber — venit din echipa de rezerve — este o copie mai vinjoasă și mai proaspătă a lui Netzer".**

Acestea sînt doar cîteva dintre observațiile unui antrenor care a creat o adevărată școală tactică la **Borussia Monchengladbach.**

Plecarea lui Netzer (în fotografie) nu a distrus sistemul de joc al Borussiei

GEOMETRIA CLIMATICĂ A FOTBALULUI SOVIETIC

Specialiștii fotbalului sovietic caută să găsească explicații cu privire la mutațiile de valori intervenite de cîțiva ani în ierarhia fotbalului din țara lor. Dacă pînă în 1960 triumviratul moscovit **T.S.K.A., Dinamo, Spartak** asigura capitalei titlul de reședință a campionilor, supremația începea să fie amenințată de dinamoviștii din **Kiev,** fie de colegii lor de club din **Tbilisi,** fie chiar de echipierii clubului **Torpedo** tot din Moscova. Aceste șase cluburi alcătuiau o grupă aparte împărțind onorurile primului pluton al campionatului și lăsînd restului calificativul vecin cu anonimatul de „ceilalți". Iată însă că, începînd de anul trecut, lucrurile au început să se încurce. În 1972 o echipă din sudul U.R.S.S., de-abia promovată în liga superioară — **Zarea** din **Voroșilovgrad** — a cucerit titlul și medaliile de aur ale campionatului, iar anul trecut tot o echipă din sudul țării — **Ararat Erevan** — a realizat magnifica lovitură de a-și adjudeca și campionatul și Cupa Uniunii Sovietice.

Va trebui oare ca „cei șase" să devină „opt" și cu această lucrurile să capete o înfățișare logică ? Sau faptele sînt mai adînci și ne aflăm în fața unui fenomen dictat de condițiile geografice și climaterice ale marii țări vecine ? S-ar părea că lucrurile stau destul de aproape de adevăr, mai ales dacă ținem seamă de faptul că proaspeții promovați în liga superioară sînt proveniți tot din sud, echipele **Cernomoreț Odesa** și **Nistru Chișinău.** Asta în timp ce, pierzînd poziții, echipele din capitală, **Dinamo** și **Spartak,** sînt felicitate pentru obținerea locurilor 3 și 4, ceea ce cu 15 ani în urmă ar fi fost socotit o... catastrofă. E adevărat că felicitările sînt cu atît mai meritate dacă ne gîndim că, în 1972, echipele respective au terminat lungul lor maraton fotbalistic pe locurile 10 și 11. O altă formație din nord, **Zenit Leningrad,** se zbate de ani întregi la granițele zonei periculoase.

Faptul că echipele din sud sînt mai favorizate de condițiile de climă este evident, sezonul lor de activitate fotbalistică fiind mult mai... încăpător. O iarnă cu durată mai lungă a dat peste cap programul de pregătire a echipelor sudice aflate în zona asiatică a U.R.S.S. Poate aici trebuie căutată explicația retrogradării echipei **Neftci Baku,** decarece toate formațiile din zona respectivă au evoluat slab.

O privire în ligile inferioare demonstrează din nou că, în majoritatea cazurilor, echipele din sud promovează în eșaloanele superioare, în timp ce „nordicii", cu o vară mai scurtă și capricioasă, sînt nevoiți să retrogradeze. În orice caz, chiar dacă echipa din **Murmansk** a retrogradat anul trecut, faptul că și la paralela acestui oraș se joacă fotbal competițional este semnificativ pentru dimensiunile sportului cu balonul rotund în U.R.S.S.

Problema este viu dezbătută în coloanele ziarelor sportive sovietice. Se găsesc și dintre aceia care spun că soarele și iarba verde nu sînt suficiente pentru a asigura succesul unei echipe și dau ca exemplu cele două retrogradate, **Neftci Baku** și **S.K.A. Rostov pe Don,** ambele din sud. Faptul că adevărata campioană a ultimilor zece ani este **Dinamo Kiev,** echipa cu cele mai bune rezultate și cu cei mai mulți jucători dați reprezentativei, rămîne un argument în plus în favoarea sudului, zonă în care s-au permutat titlurile de campioni.